
Starohobezský

S L O N

říjen
2020

K
Í
N
D
O
V
Ú

Zdravím své věrné čtenáře!

Říjnový Slon je opět na scéně, resp. na školním webu. A to i přesto, že se od 14. října opět zavřely školy a my se znovu stali žáky distančního studia. Po říjnových prázdninových dnech se zase zapojíme do práce.

A koho z vás zajímají názory a prožitky našich žáků a kamarádů, můžete se začíst do mých stránek.

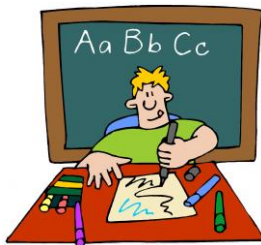
Příjemné čtení přeje

Slon

Burza škol

Ve čtvrtek 1. 10. 2020 se konala v Jindřichově Hradci „Burza škol“, tedy výstava poskytující informace o možnostech studia na středních školách a učilištích. Tato akce bývá veřejností hojně navštěvována, a i my jsme tu měli dva zájemce z 9. třídy, kteří se podělí o své dojmy.

Burza škol se mi letos dost hodila, protože se zatím rozhoduji, kam půjdu na střední školu. Nakonec jsem si vybral školu v Českých Budějovicích, obor požární ochrana. Uvažuji i o alternativě, že by mě na obor nevzali, to bych si vybral na téže škole jiný obor. Na burze mě hodně zaujala zbrojařská škola z Uherského Brodu, kde jsem si vyzkoušel rozebírání i skládání samopalu. Burza škol rozhodně smysl má, protože se zde setkáváme s velkou nabídkou středních škol.

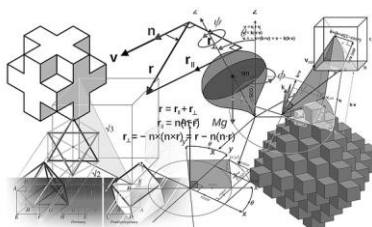
Radek

Prvního října jsem vyjela se svými dvěma kamarádkami do Jindřichova Hradce. Navštívily jsme zdravotní školu. Sekretářka nás provedla školou a bylo to tam moc hezké. Poté jsme vyrazily na burzu. Byl tam velký výběr škol. Mě osobně překvapilo, že tam vystavovali i živá zvířata.

Sabina

Co se mi líbí a nelíbí na 2. stupni...

V minulém čísle se nám šestáci představili, v dnešním čísle se zamysleli nad tím, co se jim líbí na 2. stupni. Zmínili i to, co jim vadí.

Nikola: Jsem ráda, že máme nové předměty – fyzika, dějepis atd. Líbí se mi, že můžeme o přestávkách používat mobil. Jsem ráda, že máme na chodbě skříňky a že jsou tady hodné paní učitelky. Nelíbí se mi,

- že je ve třídě slabá wifi a že máme tělocvik rozdělený na holky a kluky.
- Adéla: Líbí se mi, že jsou tu povolené telefony, hrozně se těším na matematiku, český jazyk a tělesnou výchovu. Jsou tu moc příjemné paní učitelky. Vadí mi, že je tu hodně učení.
- Anežka: Líbí se mi, jak se k nám chovají paní učitelky, líbí se mi nové hodiny, např. fyzika a zeměpis. Je super, že můžeme mít o přestávce telefon. Naopak se bojím angličtiny a matematiky, to jsou předměty, které mi moc nejdou.
- Marco: Jsou zde hodné učitelky a máme dovoleno mít o přestávce telefon.
- Pavλίna: Moc se mi líbí, jak máme přehlednou češtinu. Líbí se mi, že při hodinách OV si můžeme pomáhat s vyhledáváním informací na internetu. Jsou tu moc sympatické paní učitelky. Vadí mi, že se nesmíme zdržovat na chodbě, ale to neovlivníme, to jsou daná hygienická pravidla. Zatím mi ale nic jiného nevadí.
- Monika: Líbí se mi, že je tady hodně zajímavých předmětů. Máme tu skříňky, do kterých si dáváme školní pomůcky, můžeme používat telefony. Jsou tu moc hodné paní učitelky. Co mi vadí? Často vrzají židle a máme dost hodin, takže jezdím domů později.
- Anastázie: Líbí se mi, že můžeme používat mobily a že ve výuce dělají paní učitelky takový program, který nás baví. Je fajn, že můžeme o volné hodině chodit ven. Nelíbí se mi spojené hodiny s ostatními třídami a také to, že si nemůžeme pořizovat fotky a videa.
- Veronika: Líbí se mi přátelské chování paní učitelek. Máme tu zajímavé hodiny a já se těším na český jazyk, matematiku, dějepis a tělocvik.
- David: Jsou tu přátelští učitelé. Líbí se mi, že je čeština rozdělená na mluvnici, sloh a literaturu. Je dobré, že při volné hodině můžeme jít ven. Je tu dost nového učiva, ale snad se mi tu bude líbit. Na druhý stupeň se chodí do patra, kde je více schodů a s tou těžkou taškou mě bolí nohy.

Rozhodujeme se, kam půjdeme na školu

V hodině praktických činností dostali osmáci a deváťáci dotaz, kam zamíří po absolvování základní školy. Zde jsou jejich odpovědi.

Gabriela:

Ještě mám čas! Zatím si chci jenom zlepšit známky.

Jirka:

Už od jedenácti toužím být automechanikem. V této době jsem totiž hrál hru, která se jmenovala Car mechanic simulator, kde se opravovala auta. Mě to hrozně bavilo, a proto chci jít do Dačic na obor automechanik. Doufám, že mi to vyjde.

Ilona:

Chtěla bych jít na mateřinku, ale podmínkou je hrát na hudební nástroj či mít nějaké nadání. To zatím nesplňuji, a tak budu ještě přemýšlet.

Filip:

Zatím přemýšlím. Můj bratr mi řekl, ať jdu na tutéž školu, kde je on, a to na obor automatizace průmyslu. Na školním webu jsem se dozvěděl, že to bude něco s roboty a s programováním. Myslím si, že to zvládnou.

Honza:

Už jsem o tom přemýšlel a díval se na nějaké školy. Zaujaly mě ekonomické školy nebo architektura. Ještě se stále rozhoduji, protože vlastně nevím, co bych chtěl v dospělosti dělat.

Kuba:

Chci v budoucnosti pracovat na sádkách, a proto bych chtěl jít na rybářskou školu.

xxx:

Nevím, kam mám jít, ale vždycky jsem chtěla jít na veterinu, protože mám moc ráda zvířata, ale na takovou školu bohužel nemám známky.

Radek: Rozhoduji se mezi technickou nebo polytechnickou školou s oborem požární ochrana. Rád bych po střední škole absolvoval i školu vysokou. Rodiče mě v mém rozhodování podporují.

Pavel:

Rád bych na architekturu, ale to je škola, kde se hodně počítá, což mě baví, ale je tam bohužel geometrie. Přemýšlím i nad školou, kde bych se věnoval programování.

Sabina:

Odmala mě baví vařit. V létě jsem byla na brigádě jako výpomoc v kuchyni a pak v restauraci, kde mě moc bavilo pracovat jako číšnice. Mám vyhlédnutou školu také v Rakousku, ale spíše počítám, že půjdu do Jihlavy.

Zážitek z dětství

V rámci domácích úkolů si někteří zavzpomínali na doby, které by rádi vrátili. Nebo naopak. Již nikdy neudělat to, co nebylo správné a co se vymstilo.

Když mi byly 3 roky, byla jsem doma s mamkou. Ta pracovala v kuchyni a já si hrála v obýváku. Najednou jsem uviděla peníze. Musela jsem zkusit, jestli se dají jíst. Mamka zahlédla, že jsem si dala něco do pusy. Začala se vyptávat, zda jsem peníze spolkla. A já odpověděla, že ano. Ihned jsme jely do jihlavské nemocnice. Hodinu jsme tam pobíhaly a absolvovaly různá vyšetření. Zjistilo se, že jsem nic nespolkla, a tak jsme jely spokojeně domů. A ty ztracené peníze? Našly se doma pod gaučem.

Natálie

Chci vám napsat o úrazu, který se mi stal v pěti letech. Mám starší sestru a spoustu dobrých kamarádů, takže jsem trávil hodně času s nimi. Vůbec jim nevadilo, že jsem malý. Prostě jsme dělali spoustu hloupostí společně. Např. jsme lezli po balících slámy a nám se to zdálo jako velmi dobrý nápad. Do té doby, než jsem spadl z balíku dolů. Způsobil jsem si škaredou tříštivou zlomeninu lokte. Kamarádi mi pomohli dojít domů a v nemocnici mi dali ruku do pořádku. Mamka říká, že to bylo nejhorších sedm hodin v jejím životě. Tak dlouho totiž trvala operace mé ruky. Od té doby se o nás mamka bojí ještě více, ale já jí rozumím.

Proto se budu snažit ji už ničím takovým netrápit.

Martin

Jednou u večere se mamka zeptala, zda nepojedeme k moři. Bylo mi 5 let, a protože jsem u moře nikdy nebyl, strašně jsem se těšil. Každý večer, než jsem usnul, jsem přemýšlel, jestli je voda v moři doopravdy slaná. Dny ubíhaly a čas odjezdu se blížil. Cesta byla dlouhá a únavná. Asi po 15 hodinách jsem konečně uviděl poprvé v životě moře. Ubytovali jsme se a šli se podívat na pláž. Byl jsem nadšený. Těšil jsem se, až se vykoupu. A hned jsem také ochutnal, jestli je voda v moři slaná. Na dovolené jsme strávili krásných 10 dnů a já se těším na další pobyt u moře.

Peťa

Vzpomínám na to, jak jsem byla poprvé s rodiči a bratrem v Chorvatsku. Jeli jsme tam autobusem dlouhých 14 hodin. První tři dny bylo chladno a moře hodně studené. Když se oteplilo, šli jsme se koupat. Také jsme se podívali na ostrov Hvar a Brač. Líbily se mi tam starobylé kamenné uličky. Na lodi jsme dostali výborné jídlo, ale bylo ho tolik, že jsme zbytky jídla házeli rackům. Nezapomenutelný zážitek pro mě byl paragliding, který jsem absolvovala spolu s bratrem. Další den jsme pluli ponorkou, ale to mě vůbec nenadchlo. Po ránu totiž nebyli v moři vidět žádní mořští živočichové. U moře se nám moc líbilo a zase se tam ráda někdy podívám.

Hanka

Když jsem byl malý, spolu se svým nejlepším kamarádem jsme dělali různé hlouposti. Jednou jsme se rozhodli, že půjdeme prozkoumat jedno opuštěné auto. Když jsme otevřeli dveře, uviděli jsme vosí hnízdo. Rozhodli jsme se, že vosy zlikvidujeme. Jak? Polejeme je vodou. Když jsme na ně začali vylívat vodu, vosy vylétly a poštípaly nás. Utíkali jsme domů a rodiče nám za trest zakázali jít ven.

Kuba

Nevím, kolik mi přesně bylo roků, ale bylo léto a já jezdila před domem na kole. Hlídal mě děda. Najednou jsem si všimla, že u paní Neuvirtové rostou krásné květiny. Napadlo mě, že s nimi nakrmím naše slepice. Zastavila jsem, slezla z kola a běžela do zahrady natrhat květiny. Když jsem s ukradenými květinami jela nazpět, nestihla jsem zabrzdit a napálila jsem to do plotu, odkud vylézaly vysoké kopřivy. Byla jsem celá popálená a měla i modřiny, ale nebrečela jsem. Byla jsem totiž šťastná, že slepice budou mít co jíst. Za půl hodiny šla okolo paní Neuvirtová a ptá se dědy: „Nevíte, kdo nám otrhal květiny?“ Děda řekl, že neví. Ale přitom moc dobře věděl, že jsem to byla já. Když jsme přišli domů, viděl totiž slepice, jak spokojeně zobou cizí květiny. A společně jsme se tomu zasmáli.

Ela

říjen
2020

Zážitky z dětství

Pamatuji si na to přesně, jako by se to stalo včera. Bylo mi 5 let a jel jsem s tatškou k babičce a dědovi. Měli vlčáka jménem Bad. Byl už starý, ale já jsem ho měl velmi rád. Těšil jsem se, až ho zase pohladím. Když jsme k prarodičům dojeli, otevřel jsem vrata. Bad tam stál uprostřed dvora. Běžel jsem k němu a on se proti mně rozběhl taky. Zarazil jsem se, protože na mě začal vrčet. Hrozně jsem se polekal a chtěl utéci. Naštěstí tam byl tatka, který mě schoval za sebe. Pes ale pořád dotíral. Chtěl mě kousnout. V tu chvíli ho tatka čapl za kůži a hodil do kotce, který rychle zavřel. Byl jsem celý rozklepaný. Vtom vyběhla babička. Řekla nám, že to vůbec není náš starý a hodný Bad. Bad totiž stářím zemřel. Bylo mi to líto. Z nového psa jsem byl hodně vyděšený. Jmenoval se Rex. Já se dodnes bojím velkých psů. Nevím, jak by to dopadlo, kdyby mě tatka nezachránil. A jak skončil Rex? V útulku. Nebyl jsem totiž jediný, na koho zaútočil.

Honza

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz

www.skolahobzi.cz